

SANTIAGO NIÑO-BECERRA, EL PROFETA DEL CATACLISME

ANÀLISI

JOSEP-MARIA
Ureta

Els vedells d'or

Va ser el president dels Estats Units Harry Truman el que va crear la primera oficina d'assessors econòmics del president, que encara existeix. Malgrat tot, Truman desconfiava de la seva fiabilitat: «Magradaria tenir economistes que mirin només cap a un costat, perquè els diara, quan acaben la seva anàlisi, afegeixen immediatament: Però per un altre costat...». El matis, sempre, segueix sent el que s'espera de professionals que coneixen les limitacions d'una ciència que és més social que inequívoca.

Des de la confirmació de la crisi el 2008, proliferen els profetes del «jo ja ho vaig dir». No ho han provat. En els riscos immobiliaris, per exemple, si que ho van fer, des del 2003. Ricardo Vergés (Universitat de Mont-real) o José García Montalvo (UPF). En la crisi global, vegeu el discurs (2005) de qui llavors era economista en cap de l'FMI, Raghuram G. Rajan (avui governador del Banc de l'Índia). El seu cap a l'FMI era el probombolla Rodrigo Rato.

A partir del 2008, l'economia va abandonar les aules i les columnes especialitzades i va passar a l'entreteniment popular. Aquest any, un esquetx

(vegeu YouTube) de John Bird i John Fortune al programa de la BBC 'The last laugh' va ser un èxit. D'aquella època és l'èxitós correu del professor retirat per l'IESE Leopoldo Abadía, on explicava, amb sorna i ben documentat, les causes de la crisi, apropiant-se d'un terme d'èxit: llavors als EUA: els ninja (no incom, no job, sense ingressos ni feina), equivalent a les hipoteques escombraries.

El pas següent va ser una barreja oportuna: programes d'entreteniment a ràdio

i televisió amb presentador mordaç (Andreu Buenafuente, Jordi Evole) i amb gent amb èxit que semblava seguir el que demanava Truman, ser parcial. L'audiència hi guanya.

No és qüestió de saber d'economia, sinó de com s'arriba a les conclusions

Així es va consagrar Abadía i així es va fer popular Santiago Niño-Becerra, que el 2009 la va encertar amb el títol del seu llibre ('El crash del 2010', que segueix sense passar), que va saber descriure el resultat més oneros de la crisi: el deute de famílies, empreses i països, considerat no retornable. Ho segueix mantenint, com exigeix l'audiència. Actuacions similars donen nova fama a Gonzalo Bernardos i a José Maria Gay de Liébana. Bons comptables al servei de l'audiència.

I finalment, sumant a la mescla el messianisme local, la profecia del final d'una verduura ben entrançable com és ara el bròquil, a càrrec de Jaume Barberà, completat amb el borsista britànic Jonathan Tepper, especulador contra l'euro.

La Bíblia va fixar els cicles econòmics en els set anys que s'engreixa o s'aprima una vaca. També explica que quan Moisés va pujar a buscar les taules de la llei (posem que era l'econòmica), els increduls preferien adorar falsos déus fets d'or. Encara ho fem. ■

José María Gay de Liébana.

Leopoldo Abadía.

Jaume Barberà.

Gonzalo Bernardos.